

Janko Toškan, u.d.i.g. - 041 778 213
Kubed 56 a
6272 Gračišče

Kubed, 22.05.2012

DRŽAVNI ZBOR RS
Državni zbor, Šubičeva ulica 4, p. p. 636, SI-1102 Ljubljana
Elektronska pošta: gp@dz-rs.si

JAVNI POZIV DZ

REFLEKSIJA OB PRVOMAJSKIH PRAZNIKIH

Kot sem se nedavno izrazil, je bistvo obhajanja praznikov ozaveščanje učinkov/principov dogodkov, ki so se v neki preteklosti zgodili in pustili pečat v človeškem življenju in ki se ob takih trenutkih vedno znova poustvarjajo.

Če sem takrat govoril o Velikonončnih praznikih, govorim sedaj o Prvomajskih praznikih. Tako sem se 2.maja zjutraj zbudil, kot po navadi, in ob ležernem razmišljanju o nekem svojem problemu poležaval še nekaj časa. Zanimivo je to, da se je razvoj dogodkov tega razmišljanja obrnil v neko svojo smer, ki z realnim stanjem ni imela nobene povezave. Ko sem vstal, da

rešim novo nastali problem, sem se zavedal, da novonastalega problema sploh ni, oz. da je bil ustvarjen v moji glavi, v mojih mislih (očitno sem zasanjal), torej fikcija.

Kakšno zvezo ima ta dogodek s 27. aprilom oz. 1. majem? Poglejmo. 27. april in 1. maj nista direktno povezana, imata pa kar nekaj skupnega. Namreč v primeru 27. aprila govorimo o samozavedanju »pravic« enega, sicer »marginalnega« naroda, Slovenskega, v odnosu do ostalih, »nobilitetnih« držav (Nemčija, Italija, Avstrogrska, ...) do samoodločbe oz. lastne identitete. V primeru 1. maja gre za podobno zadevo zagotovitve osnovnih pravic delavcev, prav tako marginaliziranega dela družbe (čeprav večinskega), t.j. uveljavljanje identitete vsakega posameznika v svetu. (Vsa čast ljudem, ki so te stvari, že takrat, razumeli in jih inicirali!). V obeh primerih gre za revolucijo – v 1. primeru najmanj spreminjanja administrativnega sistema državnih meja, v drugem primeru spreminjanja medčloveškega družbenoekonomskega sistema! Prav tako sta v obeh primerih etabrirana vladajoča sistema govorila, da to ni mogoče! Več kot očitno je, da je bila to laž!

Jasno, nobeden človeško ustvarjeni sistem ni realen sam po sebi, je stvar dogovora, ima pa realne posledice (tako, kot sem sam vstal, da rešujem problem, ki ga ni!) Torej, v domeni človeškega dogovora se da narediti vse!

Danes, ob krizi, se soočamo z nečim podobnim, torej z izmišljenim, dogovorjenim, fiktivnim problemom, da ni denarja. To je navadna laž! Denarja je kolikor ga hočete! Če mi EU/svetovna banka dovoli koncesijo tiskanja denarja, vam zlahka dokažem, da je to res! Če že, manjka »dogovorjenega« denarja oz. pravilno, DOGOVORA O DENARJU! Torej, ne manjka denarja samega po sebi, temveč manjka dogovor, oz. je dosedanji dogovor, za katerega ne vem, kdo ga je sploh sklenil in kakšen sploh je, slab, oz. najmanj neprimeren/neadekvaten današnji situaciji.

Za vse dogovore velja, da so lahko dobri ali slabi, pošteni ali nepošteni in zanimivo, izvedljivi ali pa enostavno neizvedljivi! Namreč, če se z vami dogovorim, da bom poskrbel, da se bo jutri sonce začelo vrteti okrog zemlje, je to absurd, je nelogično in nemogoče. Dogovor sem pa sklenil! Poglejmo (poenostavljeno) denarni sistem. Denarni sistem se je začel nekaj tisoč let nazaj in kljub temu, da je takrat vsaj dišal po realnosti (zlatniki, srebrniki, ...) je bil vedno stvar dogovora (direktive) – kaj je koliko vredno! V naslednji fazi so ta, sam po sebi vreden material (zlatniki, srebrniki ...) zamenjale obveznice – poceni kovanci in še bolj poceni papir (zagotovilo bank, da je nek kapital – »zlato«) na razpolago v zameno za te obveznice. Na koncu so ukinili tudi »zlato« rezervo in začeli emitirati denar na osnovi tistega, kar se dela oz. tistega, kar naj bi se naredilo – BDP.

Kaj BDP sploh pomeni, vam ne bo nobeden ekonomist vedel točno povedati! Namreč, mati, ki skrbi za svojega otoka, ne ustvarja BDP – ne izstavi fakture (to je pač njena dolžnost!?), varuška, ki skrbi za materinega otroka (ni njena dolžnost), isto delo, pa ustvarja BDP, ker izda fakture! Tudi BDP (kot gospodarska rast, dodana vrednost in ostali ekonomski izumi), je zgolj stvar dogovora! Nadaljujem, BDP je torej odvisen od izdanih faktur? Hočemo dvigniti BDP – izdajmo fiktivne fakture! Smešno? Niti približno! Točno to počnejo borze in razni »finančni produkti«! In lahko bi rekli, da zahteve politike po gospodarski rasti in rasti BDP ne pomenijo nič drugega kot to, da za preživetje potrebujemo več takega dela, katerega sploh nismo dolžni opravljati (izdajanje faktur)? O temu bi bilo za diskutirati, kdaj drugič.

Kot sem rekel, današnji sistem emisije denarja temelji na BDP oz. gospodarski rasti, ki je, kot eksponentna (%), že v krajšem obdobju fizično nemogoča. Praktično pa izgleda tako: Zamislimo si, da je ves svet ena država, en narod. Emitent denarja – tiskarna denarja (svetovna banka, FED, MMS, ... zanimivo, v privatnih rokah, ne v državnih?), posameznim bančnim institucijam dodeli finančna sredstva z npr. 0,25% obrestno mero. Slednje ta denar posredujejo tako državi sami, kot tudi ostalim pravnim in fizičnim osebam po npr. 2% obrestni meri.

1. vidimo, kakšen je zaslužek bank in emitenta denarja!

2. kar je bistveno, kako lahko teh 2,25% (če k temu dodam inflacijo je to cca 3%. Seveda bodo ekonomisti rekli da se to tako ne računa (in tudi res je). Je pa princip še kako točen in tudi številke niso daleč od potrebnega stanja!) družba sploh vrne, če nima pooblastila tiskanja denarja?

(Kdo to pooblastilo sploh ima?) Seveda zgolj s tem, da povečuje proizvodnjo in BDP ter tako pride do nove emisije denarja in s tem krije stare obveznosti in ustvarja nove dolgove, ki jih družba nikakor ne more odplačati (pri čemer govorim zgolj o obrestih, ne pa o glavnici sami!), ali pa z razprodajo »srebrnine« - narodnega bogastva (nafta, rudnine, ali pa lastništvo). (Lažem? Točno o tem pišejo mediji glede sanacije ameriških bank!). Koliko časa lahko vse to traja?

Še enkrat si zamislimo, da obstajata zgolj dve državi, npr. Slovenija in Hrvaška. Če Slovenija posluje dobro in ustvari zunanji trgovinski presežek, lahko s tem krije obveznosti do svetovne banke. Toda v tem primeru Hrvaška posluje negativno in tako obveznosti do Slovenije kot tudi do svetovne banke ne more poravnati. Vidimo, da je v takem monetarnem sistemu t.i. »grški«

sindrom nerešljiv. Jasno, govorim o dogovoru, ki ne more biti izvedljiv. V pravni praksi je tak dogovor nič in ne bi bilo nespametno tudi sprožiti sodni spor s tem v zvezi. Logično, če k temu dodam še naslednje države in ugotovim podobno, po induktivnem sklepanju ugotovim da – SISTEM NE ZDRŽI.

Zdaj pa k tistemu, kar me zanima. Dr. Mencinger je v nekem intervjuju povedal, da je UTD (univerzalni temeljni dohodek) realna ekonomska opcija. Ni edini. Kar nekaj »znanih ekonomistov in osebnosti« je izjavilo podobno. Na tem je v državni upravi delala/dela dr. Vasilija Korošec.

Prednosti UTD-ja je kar nekaj:

1. Pomeni socialno varnost in sprostitev nastale psihoze in ustvarjalne depresije.
2. Pomeni tudi bolj človeško ureditev družbe.
3. Ukinja ostale subvencije in poenostavlja ter reducira administracijo, ki je na to vezana.
4. Omogoča bistveno lažje funkcioniranje delovnih razmerij (tako je odpuščanje delavcev lažje – bonus delodajalca, prav tako delavec ne bo več vztrajal v nemogočih delovnih pogojih – bonus zaposlenega.
5. Povečuje kupno moč in s tem daje vzgon gospodarstvu.
6. Omogoča lažjo osebno zaposlitev (ob zagotovljeni eksistenci se lahko posvetim npr. poljedelstvu, karitativnim dejavnostim, obrtništvu, umetnosti, ...)
7. Vnaša red v družbene odnose. Namreč, v primeru nekega prekrška, se namesto kazni lahko zniža UTD oz. ukine, kar je za storilca bistveno slabše. Če se sedaj storilec pri neplačilu kazni izgovarja na neprejemanje os. dohodka in »pokvarjenost« države (moderni Robin Hood), v primeru UTD tega ni več. Nobeden si sploh ne bo predstavljal več delati na »črno«.
8. Žal je tudi UTD eden od načinov prerazporeditve materialnega bogastva, kar pa seveda vladajoči kasti sigurno ni všeč! Kar je zanimivo je to, da praktično vsi omenjeni razumejo UTD kot realno ekonomsko možnost, hkrati dvomijo v njeno politično realizacijo! Logično. Teoretično ekonomija dopušča tisoče različnih sistemov organiziranja družbe, politika pa je stvar preference in zagotavljanja osebnih položajev, ki vladajoči kasti pomenijo več, kot dejansko blagostanje družbe.

Ker je DZ najvišji državni politični organ, ki očitno vpliva na družbeno/ekonomski sistem, ga tako pozivam:

1. Da mi odgovori na vprašanje glede UTD, ali ga je možno realizirati, kdaj in kako? Če smo ugotovili, da je denar stvar dogovora je seveda bolj pametno kot razmišljati o temu, kako naj

denar privarčujemo, razmišljati o temu, kako naj ga vsem zagotovimo. Sploh pa, kako se da varčevati z DOGOVOROM O DENARJU?

2. Vse poslance DZ pozivam k striktni uporabi dikcije: namesto ni denarja, pošteno povejte, ni dogovora o denarju. Namreč, če človek tisočkrat sliši in prebere, da denarja ni, v to verjame in to sprejme kot realnost, čeprav gre samo za sistem!. Ker to ni res, pomeni, da nas zavajate in s tem povzročate zločin proti človeštvu. Če bo človek zgolj nekajkrat slišal, da ni dogovora o denarju, vam bo dal jasno vedeti, da se končno o temu dogovorite/dogovorimo! Tudi o tej zadevi bi bilo smiselno uvesti pravni postopek, namreč kaj je res in kaj ne!

V razmislek:

1. Jezen sem na vse politike, ki kandidirajo za poslance (in so potem izvoljeni) brez kakršnekoli vizije, znanja, izkušenj, modrosti, etike,..., ki razumejo delo poslanca zgolj kot dobro plačano službo za osebno promocijo (ego) brez prevzemanja kakršnekoli odgovornosti! Žalim poslance? Predlagam naslednje: 90 najboljših (v gospodarskem in etičnem smislu) direktorjev pošljemo v DZ, člane DZ namestimo na mesta teh direktorjev in opazujemo, kaj se bo zgodilo. Prepričan sem, da bi novi DZ v par letih poštilal zakonodajo v nullo, kaj bi se zgodilo z 90 podjetji, pa res ne vem.

2. Jezen sem na vse ekonomiste, ki celotno družbo podrejajo sistemu, za katerega še sami ne vedo, kakšne rezultate bo ta prinesel! (Imamo npr. dve Nobelovi nagradi za praktično diametralna ekonomska sistema!). Človeško življenje podrejajo (kdo jim daje to pravico) sistemu denarja namesto obratno. Denar je derivat človeka in niti približno ne more biti to, kar nam današnja ekonomsko/politična elita skuša dopovedati, t.j., da je človek derivat denarja.

3. Jezen sem na vso izobraženo srenjo, ki se ukvarja zgolj s svojim »vrtom« in to (dostikrat jalovo) početje glorificira v nebeške višave, pri čemer niso sposobni pogledati dlje od svojega plota. In potem jočejo, ker jih nobeden ne razume in ni družbenega denarja.

Še posebej sem jezen na izobražence tehničnih strok, čigar del sem tudi sam! Ogromno časa izgubljam/mo npr. za dokaz, ali Bog je, ali ga ni, kar je nekako tako, kot da bi se prepirali o temu, kako izgleda vožnja s hitrostjo svetlobe! Logično, nobeden ne ve (in še kar nekaj časa ne bo vedel) in praktično vsaka ugotovitev nima prav nobenega vpliva na človeško življenje! Pri tem pa si ne morejo vzeti 2 min. časa, da razmislijo o odružbenoekonomskem sistemu, ki direktno vpliva na njihovo življenje!

Dr. Dragan Marušič je izjavil (Žurnal), da si Adam Smith ni zamišljal takega sistema – torej očitno tudi po Adamu Smithu obstaja nek drugačen ekonomski sistem! In zakaj ga potem ne ustvarimo? Zanimivo je to, da vsi t.i. »racionalisti«, še posebej ekonomisti in politiki, dajejo denarnemu sistemu »biblijsko/mistične« vrednote; »To je zgodovinski trenutek« (Borut Pahor ob uvedbi »zlatega?« fiskalnega pravila; »Kapital ne sme biti reguliran, pustiti mu je treba prosto pot, tako da lahko sam uravnava družbeno življenje kot naravni zakon« (Milton Friedman, Nobelov nagrajenec, opa. In seveda neoliberalisti). Očitno pomeni kapital »esenco« družbe, ki

kot naravni zakon uravnava družbo/človeka?

Torej nas je nekaj desetstisločletna zgodovina človeštva pripeljala do ugotovitve, da vsi znanstveniki, umetniki, inženirji, ..., nismo sposobni uravnati skupnega družbenega življenja, temveč, da to lahko uredi zgolj denar? Pa smo končno prišli do Boga samega, otipljivega, ki je tukaj in ne v nebesih. Žal, ga ni za vse dovolj, zato ljudje, otroci umirajo od lakote. Ljudje se pobijamo med sabo in pazi, celo sami sebe ubijamo zaradi »sramote« pomanjkanja!. Beda na kvadrat. Mogoče si pa človeštvo, krona stvarstva, resnično zasluži izbris iz vesoljske kronike.

4. Jezen sem na študente. Razumem (iz lastnih izkušenj), da hormoni v tem obdobju ubirajo svojo pot, a vseeno bi, npr. ob čik pauzi, lahko vsaj razmišljali o temu. Navsezadnje so polnoletni.

5. Jezen sem na Cerkev (čeprav Kristjan, oz. prav zaradi tega), ker za svoje pridiganje o Bogu jemlje ljudem in plačuje koncesijo hudiču (T2).

6. In na koncu, jezen sem na vse nas, ki zgolj buljimo v TV in cmizdimo ob telenovelah, podobno kot politiki cmizdijo, da ni denarja (oboje je fikcija), namesto, da končno rečemo bobu – bob in tudi kaj naredimo!

Smo se zbudili, ali še sanjamo? Ugotovite sami.

Janko Toškan I.r.